

Sygn. akt II Cz 156/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 4 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S. S.O. Henryk Haak

Sędziowie: S.S.O. Marian Raszewski – spr.

S.S.O. Wojciech Vogt

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. M.

w przedmiocie doręczenia zawiadomienia o wpisie hipoteki z dnia 26.04.1993 r.

w przedmiocie zażalenia R. M.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt I.dz.odp. 510/15 (...)

postanawia:

oddalić zażalenie.

S.S.O. Marian Raszewski S.S.O. Henryk Haak S.S.O. Wojciech Vogt

Sygn. akt II Cz 156/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim odrzucił wniosek R. M. z dnia 25 września 2015 r. o doręczenie zawiadomienia o wpisie hipoteki dokonany w dniu 26 kwietnia 1993 r. w dziale IV księgi wieczystej (...).

W uzasadnieniu wskazano, że przedmiotowe zawiadomienie doręczone zostało właścicielom nieruchomości w dniu 26 kwietnia 1993 r. a zawrotne potwierdzenie odbioru znajduje się w aktach księgi wieczystej. Z tej przyczyny żądanie ponownego doręczenia zawiadomienia celem zaskarżenia prawomocnego już wpisu, jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu na podstawie art. 328 § 1 k.p.c. w zw. z art. 626¹⁰ k.p.c.

Zażalenie na powyższe orzeczenie złożyła R. M. zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylecia.

W uzasadnieniu skarżąca zarzuciła, że nie jest prawdą, iż otrzymała zawiadomienie z Sądu w dniu 26 kwietnia 1993 r. a doręczone ono zostało obcej osobie.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotowy wniosek o ponowne doręczenie zawiadomienia o wpisie hipoteki w dziale IV księgi wieczystej (...) słusznie wskazał, że zawiadomienie to wysłane zostało do (...) małż. M. na adres w O. przy ul. (...). Taki adres wynikał bowiem z treści aktu notarialnego z dnia 19 kwietnia 1993 r., zawierającego zezwolenie współmałżonka na obciążenie hipoteką nieruchomości, do którego to aktu stanął M. M. okazując się pełnomocnictwem również od swojej żony R. M., a który to akt notarialny był jedną z podstaw kwestionowanego wpisu dokonanego w przedmiotowej księdze wieczystej.

Podkreślenia wymaga, że kognicja sądu wieczystoksięgowego jest ograniczona do badania treści i formy wniosku i załączonych do niego dokumentów.

Istotną okolicznością w niniejszej sprawie jest fakt, że z umów zawartych w formie aktów notarialnych z dnia 8 sierpnia 1986 r. (k. 3 – 4v i k. 5 – 5v akt księgi wieczystej (...)) oraz 12 sierpnia 1986 r. (k. 6 – 7v akt księgi wieczystej (...)), stanowiących podstawę założenia księgi wieczystej, jasno wynika, że M. i R. M. nabyli własność przedmiotowej nieruchomości do współwłasności majątkowej małżeńskiej. Skoro zatem właścicielami wpisanymi w księdze wieczystej byli małżonkowie M. i R. M., którzy, co nie jest kwestionowane przez skarżącą, mieszkali wówczas razem, pod adresem wskazanym w akcie notarialnym załączonym do wniosku, to nie sposób przyjąć, że czynność procesowa w postaci doręczenia zawiadomienia o dokonaniu wpisu hipoteki z dnia 26 kwietnia 1993 r. adresowana na oboje małżonków M. dotknięta była jakąkolwiek wadą procesową. Zauważyć także należy, że adres ten był tożsamy z adresem wnioskodawcy wskazanym w samym wniosku M. M.

o dokonanie przedmiotowego wpisu (k. 24 – 24 akt księgi wieczystej (...))

Podkreślenia również wymaga, że art. 138 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym na dzień dokonania przedmiotowego zawiadomienia, tj. 26 kwietnia 1993 r. przewidywał, że jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Dla skuteczności tego sposobu doręczenia przepisy prawa nie przewidywały w chwili dokonania zawiadomienia i nie przewidują obecnie udzielenia upoważnienia do odbioru korespondencji, na którego brak wskazuje skarżąca w swoim zażaleniu.

Mając na uwadze wspomnianą regulację nie sposób zatem uznać za zasadny zarzutu skarżącej, że ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wynika, że zawiadomienie doręczone zostało osobie trzeciej. W ocenie Sądu Okręgowego nie są wystarczające dla podważenia skuteczności doręczenia przedmiotowego zawiadomienia zastrzeżenia R. M., iż pokwitowujący odbiór przesyłki A. S. jest „obcą osobą”, przy czym R. M. w żaden sposób nie zakwestionowała, aby przesyłka ta została przez jej faktycznego odbiorcę oddana do rąk drugiego z małżonków będącego adresatem przesyłki, tj. M. M..

W tych okolicznościach podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, że ponowny wniosek o doręczenie zawiadomienia złożony po 23 latach od pierwotnego i skutecznego dokonania tej czynności procesowej, jako niedopuszczalny podlegał odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania zgodnie z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

S.S.O. Marian Raszewski S.S.O. Henryk Haak S.S.O. Wojciech Vogt